

но на другаритѣ си, — сега увѣрихте ли се какъвъ фокусникъ съмъ!

Малейко взе шапката си и се прострѣ подъ сѣнката на ябълката, която растѣше край пжтеката. — Отъ сега нататъкъ само ще лежа и нищо нѣма да върша. Щомъ ми се дояде ябълка, ще викна да кажемъ хей на оня гарванъ горе на ябълката:

— Гарване, скоро ми откжсни една ябълка!

Още не изрекълъ Малейко тия думи, една ябълка се отрони случайно и тупъ право въ ржцетѣ на Малейко.

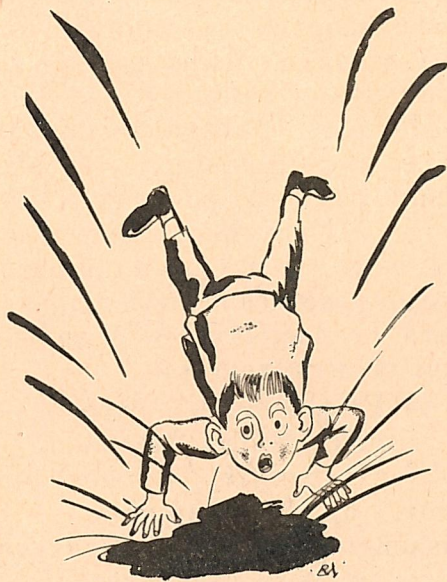
Всички наскачаха, завикаха. Самъ Малейко скочи като лудъ. Но значи това е истина, това е истина, Малейко всичко може! Но тогава, какво чака Малейко, защо не почне веднага да върши чудеса. Следъ като и щъркелътъ и гарванътъ му се покориха, можеше ли Малейко да се съмнява вече, че е фокусникъ?

И Малейко се разскача съ всички сили по полето и се развива като лудъ:

— Азъ съмъ великъ фокусникъ, великъ фокусникъ! Каквото искамъ мога, каквото искамъ мога!...

И нали всичко можеше Малейко, като затича къмъ дома

да се похвали на майка си и баща си, той не заобиколи локвата, която срещна на пжтя си, а се излетѣ да я прескочи и плясъ право срѣдъ локвата.

Когато се изправи Малейко, наистина приличаше на фокусникъ, толкова страшенъ и смѣшенъ бѣше.

Колко му се смѣха децата и какво му каза майка му, като го видѣ цѣлъ мокъръ и каленъ, нѣма да ви разказвамъ. Ще ви кажа само, че отъ тогава никога вече нашъ Малейко не казваше:

— Азъ всичко мога.

Емилъ Кораловъ